

Дамјан Малешев

У ИНАТ ВЕТРУ, КИШИ
И НЕПОГОДАМА

Дамјан Малешев

У ИНАТ ВЕТРУ, КИШИ И НЕПОГОДАМА

ПЕСМЕ ПИСАНЕ ГОДИНАМА
(1959 -2013)

ПРОМЕТЕЈ

БЕЛИ МАК

(1959)

ЦИРКУС

Жалост је црвена
А умрла је мала Доа
На затегнутој жици
Чији су краци додиривали месец
Поклопљена пруга светла
И високо „ц“ кларинета
Обукли су је у ружичасти венац
Задоцнела пантомима косе
Није одударала од каренвала
У знаку крста
Господин Смрт у фраку
Који је обећавао виолину опроштаја
Са вештачком вилицом
Није пореметио ваздушну кринолину
И раме пуно неузбраних јагода
Покрет и покрет
До дна
Што као вилин коњиц
Лети у празно пробдење
Сливено у изданке
Сувишних чекања љубави
Чије су очи језера
Настањена ритмом несанице

БЕЗИМЕНИ

Зашто долази тај човек
Са змијама у џеповима
Стане својом огромном сенком
На кристалне вазе
И упорно хвата мој лик
Уплашен у води

Зашто је он једноок
И има о бедру велики нож
Обучен је као тореадор
А његов скок је време
До пруге ноћи која израста

Зашто је његов дах
Лиснати циклон
Који обурвава шарене лептире
А траг отисак белутка
Немушт за моје разговоре

Умрећу када сунце
Нестане у полусени
Мрзим његово лепезасто око
Од минијума

ОНА

Гледам је у том граду

Град је измишљен
Прозори од пахулица
Бацају ми сенку
Њене плаве косе

Ја је просим од сунца

Улице се пуне
Људима без лица
И дуго после тога
Не осећам њену
Руку у својој

ПУТ У САН

И када заспиш
у цвећу мирних капака
капљице на твоје лицу
чувају сва сунца
која сам ти подарио

и када одеш са птицама
у јесен
сачуваћу један облак
који је личио на твоје
модре очи
твој пут у сан
биће тих и златан
као степа у предвечерје
из кога нећеш знати
да се вратиш
јер си изгубила руке
на неком извору несезања

а када прође лутање
пробудићеш се у планини
где звери
имају зубе љубоморе
и нећу никад отићи
у шкољку ноћи
где си оставила траг
у малој клопци лишћа

ПЕСМА ЗА УСАМЉЕНИКЕ

Између мене и тебе
само небо и земља
када се сетим
зелене воде и венца
у тој коси
заволим шуме

а знам никада
нећеш бити птица
између тебе и мене
само сунце и љубав

када се сретнемо
у сутон без звезда
одлутаћемо у траву
и проћи ће једна ноћ
имеђу мене и тебе
само руке и очи

ПОСЛЕ КИША

После киша
Лежимо мокри
Загрљени оним што очекујемо

Ненадно цветају пољупци
По рубовима твог врата
Док плима твојих руку
Односи неповратно уснуле свице
У замршену ноћ косе

После киша
Чекамо мале нежности
Неприметне ко зрна песка
Загледани у месечину
Која је капнула
На клавијатуру твог хода
И претворила се у око
Велико као шака
Којом се додирујемо

КАМЕНА ШУМА

Прегршт песка је путовање до сунца и натраг
А ми смо залутали у камену шуму заборав
У ово прво јутро уловићу два млада облака
И језера од кишних капи да отпловимо
Или да украдем уснулим птицама крила
Па да полетимо као две руке
У сусрет праскозорју

А нама нема повратка јер сломљене смо лађе
Ко нас је оставио овде без жеље за путовањем
И док чекамо жену од камена
Да нам нађе преноћиште
Отворио сам ножем шкољку сећања
Да бих те пољубио
А на ивици шуме заборавих твој глас
И после никада нисам смео рећи да те волим

КРАЂА

Понекад сам крао од тебе
Разне ствари

То је био тренутак
Када су се гасиле
Непознате звезде
И заборављене истине

Понекад плима добије
Метални звук
И воће постане неукусно

(То твоје очи самују
У зденцу неповрата
У коме нема крађе)

Понекад ћутиш
Одсутна на некој звезди
Пустој као ветар на песку

(А не знаш да ти недостају
Разне мале ствари
Које сам ти украо)

БЕЛИ МАК

Постоји негде
У земљи мене
Цвет белог мака

Зашто је он бео
Не знају ни бумбари
Ни пчеле што на њега слећу

Ни сунце које му
Дарује животе и снове
Ни ја који га носим
Дубоко у себи

А знам умрећу
Једнога дана
Када постане црвен
И изађе из мене

ОЧИ ДРВЕТА

Дрво
има црне очи
дубоке као сенке листа
и када усним
оне се шире
као моји прсти
када додирују тишину

ВУК

Трн умора
Окупан у његовој крви

Мужјак чија се њушка
Зарила у скелет земље

Некада је гонио своју сенку
Раздиран између љубави и глади

Излокао је чежњу свог трага
И главом на сломљеној кичми
Додирује месец

ЈЕСЕЊЕ ПОПОДНЕ

Девојчица је донела јутро на пладњу
Две расечене крушке су облаци под градом

Како је лепо када пада киша
Рекао је човек са улице
И заспао у мојим вратима

СЛУТЊА

Слутим да је звезда
Мали лампион
На мом рођендану

Мајко обуци ме
У одело трава
Да будем нежан
Када ти пољубим руку

Слутим
Проћи ће ноћ
Мајко
Донеси црвени цвет

ИВАНУ ГОРАНУ КОВАЧИЋУ

Будим се сваког јутра
У води пуној сунца
Желим да будем тих и непокретан
Како бих чуо твој глас
Избоден ножевима
Који су се слили у месечину

Како бих пратио
Отиске твојих корака
Кроз зеленило
И опет се вратио
Твоје неизреченом болу
Који слутим

Будим се сваког јутра
Са жељом да ти повратим
Дан зачаран од среће
Седим на камену
Који ти је можда изгледао
Загонетан у погледу

У белим нитима цветова
Сја бремену пелуд
Који си ти посејао
Својим крвавим рукама
У задњем покрету